

KAPITEL SEXTON

Namadi

MOIRA GJORDE ETT FÖRSÖK till att sätta sig upp, men övermannades då av förbannelsen i att rida långt utan att vara van vid det. Varenda bit av hennes kropp ömmade.

– *Farehnd nomendor*, muttrade rösten.

Den stora fågeln, tänkte Moira omtöcknat och blinkade ett par gånger.

De fjälltäckta benen flöt in och ut ur hennes synfält, och det tog en god stund innan hon lyckades fokusera med blicken. Och när hon väl gjorde det kunde hon inte hålla tillbaka en flämtning. Det var inte en fågel som stod bredvid henne. Ungefär i varelsens knähöjd blev fjällen glesare för att sedan helt gå över i himmelsblå hud. Ifall Moira hade stått upp så skulle varelsen ha varit ungefär till hennes axlar, men den verkade stark för sin ålder. Moira följde den uppåt med kysande ögon. Den var klädd i någon slags kjol som inte var stort mer än ett tygstycke knutet runt midjan, och det var samma sak med plagget som täckte varelsens tunna bröstorg. Den var kvinnlig, det var inte tu tal om den saken. Varelsen hade ett trekantigt ansikte med spetsig haka och flygande vitt hår. Under den höga pannan blänkade ett par mandelformade kolsvarta ögon, precis som på en fågel eller en ekorre, och Moira kunde svagt urskilja en tunn stjärna i vart och ett av dem. Varelsens näsa var liten och en aning uppåtvänd, och den amorbågslösa munnen var vinklad i ett litet okynnigt leende. Moira bara stirrade, hon kunde inget annat. Det var en eyid, en riktig, levande eyid! Precis som på bilden i hennes bok, precis som Mattias hade berättat om.

– Vid Irotsih, viskade människoflickan och reste sig sakta, ignorerande smärtan. Du är verkligen...

– Åh, du talar inte emgah, sa eyiden med en underlig brytning.

Hon nästan sjöng fram orden.

– Nej, det gör jag inte, sa Moira ärligt. Tråkigt nog.

– Så bra då, att jag pratar *tekilahr*, sa eyiden glatt. Vem är du?

– Moira, sa Mora. Jag är Moira Magda Mattidotter.

– Jag heter Dah-nah av Namadi, sa eyiden högtidligt.

Det var något med hennes sätt att uttrycka sig, en barnslighet i hennes röst, som fick Moira att misstänka att Dah-nah inte var lika vuxen som hennes längd sa. Hon måste vara yngre än så.

– Så, var kommer du ifrån? frågade Dah-nah nyfiket och betraktade hästen, som kärleksfullt gned sin mule mot eyidens hand.

Moira suckade lätt och vände blicken åt det håll som hon hade kommit ifrån. Hon tyckte att hon fortfarande kunde känna den svaga doften av rosor, men det kanske bara var inbillning. Erion... Det värkte i hennes hjärta vid tanken på honom, mer än någonsin hennes kropp värkte.

– Jag kommer från Rosendalen, svarade hon tyst.

– Det känner jag inte till, sa Dah-nah, men hon verkade inte vara speciellt ledsen över det. Låt mig gissa, det ligger i öster, va?

Moira nickade bara.

– Tänkte det, sa Dah-nah belåtet. Rosor i öster, det vet ju minsta lilldjur. Vad gör du i dessa marker då?

– Det vet jag inte, sa Moira lugnt. Jag flydde... och hästen bar mig hit.

Hon log tacksamt mot hästen, som frustade förnöjt. Ett kraxande hördes plötsligt vid hennes fötter, och hon tittade ner. Det var Tias, pockande efter uppmärksamhet.

– Förlåt raring, sa Moira ursäktande och tog upp skatan i sin famn. Tias, det här är Dah-nah. Och Dah-nah, det här är Tias.

Eyiden formade sin mun till en liten spets och kvittrade något, som fick Tias att burra upp sina fjädrar och kraxa tillbaka. Moira visste inte om Dah-nah verkligen sa något på fågelspråk, eller om det bara var en tillfällighet, men eyiden och skatan hade faktiskt ett till synes långt samtal. Vid slutet av det flinade Dah-nah brett.

– Han är rolig han, din *emedin de ansira*, sa hon glatt. Din fågel alltså, översatte hon när Moira oförstående rynkade pannan. Jag tycker att du ska lära dig emgah. Det blir roligare ifall du gör det.

– Jaha, sa Moira, något förvirrad. Ja, vem vet, en dag kanske jag lär mig.

Det var svårt att hänga med i Dah-nahs samtal ibland, inte bara för att hon blandade språken utan att riktigt bry sig om hur det blev. Det var som om hon hade så mycket att berätta, men inte visste hur hon skulle få ord att säga allting. Hon var ett knippe av energi.

– Om du vill så kan du få följa med mig hem, sa hon nu, återigen bytande av samtalsämne. För vad ska du göra här, mitt ute i *yene orofon*? Du får komma med mig.

Moira tvekade först, men sedan tog nyfikenheten på eyidernas boplatz över, och hon nickade.

– Men jag tänker inte rida, sa hon bestämt. Jag har fått alldeles nog av det för ett tag framöver.

Och hon gjorde en grimas över sin värkande rygg. Dah-nah nickade medlidande.

– Mormor kan säkert hjälpa till, sa hon ivrigt. Hon kan saker, hon jagar

bort smärta, vet du.

– Härligt, sa Moira och tvingade fram ett leende.

Hon tog sin båge över ena axeln och märkte att Roddis kniv fortfarande låg i hennes hand.

Nå, han behöver den väl inte längre, tänkte hon med en sur smak av skuld i munnen.

De måste vara döda nu, alla tre av hennes livvakter. Döda för att försöka rädda henne. Och hon hade inte ens känt dem särskilt väl. Moira blinkade bort en liten tår och stoppade kniven i bältet. Ivrigt småpratande förde Dah-nah henne västerut, allt längre från Rosendalen för varje steg. Medan solen närmade sig zenit färdades de mot Anelabergen, som växte till de ofantliga fjäll de var ju närmare de resande kom. Moira fick lära sig att lägret i Namadi var ganska stort och att det omfattade både bergen och en bra bit av skogen. Ibland var det svårt att förstå vad Dah-nah sa, men trots detta faktum kändes det trevligt att ha någon att prata med. Hästen travade på bredvid Dah-nah som om det vore den naturligaste saken i världen, men Tias verkade föredra att sitta på Moiras axel. Hans vid det här laget välbekanta tyngd kändes också tröstande. Solen var på väg neråt när det lilla sällskapet tillslut stod framför höga klippor. De utgjorde början till Anelabergen, och Moira hade hört om dem förut. De var gränsen mellan eyidland och människoland, och bestod i stort sett bara av majestätiska berg av grå sten. De såg ut att vara omöjliga att ta sig förbi. Det var bara ett ställe, en klyfta mellan bergstopparna, som verkade någorlunda passerbar. Klyftan var fylld av lösa stenblock som måste ha fallit ner genom årens lopp, många av dem hade legat där tills de hade börjat gro mossa. Dah-nah kastade en tveksam blick på hästen.

– *Emedin mand tarebe* kommer inte förbi här, sa hon. Hon får gå en annan väg.

Eyiden vände sig till hästen och talade mycket snabbt till den på emgah. Den nickade häftigt och gnäggade. Sedan vände den mulen åt vänster och travade obekymrat ditåt, för att sedan försvinna in i skogen på den sidan. Moira såg lite konfunderad ut, men Dah-nah förklarade:

– En annan väg. Vi ser henne igen. Kom nu!

Hon började ta sig upp för röset, så lätt och ledigt som om hon aldrig hade gjort något annat. Moira tittade tveksamt på stenröset där flera av blocken såg väldigt lösa ut, och sedan följde hon efter. Det tog henne längre tid, men det visade sig vara värt det. För när hon kom över krönet fick hon se något av det allra vackraste som Taran-Zell hade att erbjuda. Nedanför röset, badande i orange och guld av solnedgången, låg en grön dal. Runt dess kanter, i bergets skugga, fanns små brunaktiga hyddor eller kojor av sten och fastklinad lera. Ett mustigt matos steg upp från dalen och blandades med den sötare blomdoften från buskar och låga träd. Dah-nah såg ytterst belåten ut.

– Vi kommer alldeles lagom till *nandroni*, sa hon glatt och började med samma vighet som en bergsget att ta sig ner i dalen.

Moira tänkte fråga vad i Irotsihs namn *nandroni* var för något, men Dah-nah hade redan hunnit halvvägs ner innan den tanken riktigt hade hunnit formas i hennes huvud. Så istället bad hon en tyst bön till alla Skaparens helgon och tog sig ytterst försiktigt efter eyiden. Det tog henne en god stund innan hon vågade andas ut och njuta av att känna fast mark under fötterna. Det växte klöver i gräset, saftig grön klöver med vita blommor utspridda överallt.

Ett paradiset för en häst, tänkte Moira och hoppades att den häst som hade burit med sig henne från eldfolket skulle komma snart.

Hon skulle säkert tycka om det här gräset. Dah-nah visslade otåligt nu, så människoflickan skyndade sig fram till hennes sida. De strosade in bland husen i Namadi, och plötsligt myllrade det av eyider överallt. Samtliga var längre än Moira, det la hon märke till. Det var bara två stycken inom synhåll som var kortare än hon. De var uppenbarligen barn, och de satt intill en husvägg och lekte med små blänkande stenar. När Dah-nah passerade med Moira tittade de nyfiket på människoflickan med sina svarta outgrundliga ögon, men ingen annan verkade bry sig så mycket om dem.

– *Dah-nah, sardor com' sol tulindar?* ropade plötsligt någon, och en eyidkvinna banade sig väg genom mängden.

Hennes panna var rynkad, som om hon hade varit djupt orolig. Dah-nah gjorde en butter grimas och sänkte blicken mot marken. Kvinnan gick snabbt fram till henne och greppade tag om hennes hår. Hon drog inte, höll bara i det så pass hårt att Dah-nah inte kunde smita sin väg. Vilket hon såg ut att gärna vilja göra.

– *Fay-nah*, gnällde den yngre eyiden klagande och pekade på Moira. *Ne sandin fandon, Fay-nah...*

Kvinnan tog blicken från henne för ett ögonblick och kikade på Moira.

– Välkommen främling, smålog hon. Jag ber om ursäkt för min ohövlighet, men den här unga damen har varit borta i en hel dag, och hon är inte tillåten att springa ute på stäppen på egen hand.

Hon suckade, men hon släppte taget om Dah-nahs hår. Den yngre såg surt på henne och gned sitt huvud med ytterst lidande min.

– *Modin* skickade mig att se till att få hem dig, sa kvinnan med bestämd röst. Och nu går du hem, annars så drar jag dig dit i örat. Genom hela Namadi, bara så du vet det.

– Jag ska nog säga till *modin* att du drog mig i håret, sa Dah-nah näbbigt.

Sedan kilade hon iväg, uppenbarligen åtminstone med en viss respekt för den äldre, och lämnade Moira ensam med kvinnan. Hon skakade på huvudet, men log i alla fall mot besökaren.

– Jag heter Fay-nah, sa hon och nickade. Jag är lilla fröken Näbbgäddas storasyster. Sorgligt nog, la hon till med en suck.

Moira nickade tillbaka och sa sitt namn. Sedan frågade hon hur gammal Dah-nah var.

– Snart tio, svarade Fay-nah med ett ogillande ansiktsuttryck. Hon borde verkligen veta bättre än att smita iväg på det där sättet. Det finns hemska saker därute. Hon borde hålla sig i Namadi, men hon vill ju inte lyssna... Men oh, vad är det med dig egentligen?

Hon tittade på Moira, och nu var det något medlidande i hennes blanksvarta ögon.

– Vad menar du? frågade människoflickan förbryllad.

Syntes det på henne hur hjärtat värkte av saknad efter Erion? Eyiden tog en lång och grundlig titt på henne med rynkad panna.

– Jo, det är något, sa hon sakta. Jag kan se det. Det är så tydligt... Du önskar dig någon annanstans, eller hur?

Moira nickade, långsamt och osäkert. Kunde eyider läsa tankar? Det hade inte Mattias sagt något om. Hade han glömt en så viktig detalj? Nej, det lät inte som Mattias... Fay-nah log lugnande och la en ljusblå hand på Moiras axel.

– Jag ber om ursäkt ifall jag skrämde dig, sa hon. Jag är skolad till att se sådana här saker. Vem lämnade du för att komma hit?

Moira höll upp Erions diamantring som gnistrade på hennes hand.

– Min fästman, sa hon för att förtydliga, och hon log blekt. Lord Erion av Rosendalen.

Vid nämandet av lordens namn nickade Fay-nah. Hennes ögon var långt borta, fjärrskådande, när de såg in i Moiras.

– Saker har varit oroliga mellan landet bortom *vacar de tiesso nandalie* och eldfolket av stäppen länge nu, sa hon. Jag trodde nog att någonting sådant här skulle ske.

– Visste du att det skulle bli krig?

– Visste och visste, jag såg och förstod och drog slutsatser. Det är så jag gör, förstår du. Så vi alla gör. Kom, jag ska visa dig hur vi bor.

Hon tog Moiras hand, som om de vore gamla vänner, och ledde henne och Tias in i byn. Det fanns väl ett femtiotal hyddor allt som allt, så det tog inte lång tid att komma fram till Fay-nahs hus. Där bodde fem personer på en yta ungefär lika stor som Mattias' sovrum hemma på Hattkullen. Förutom de båda systrarna och deras föräldrar fanns där även en liten bror, vars vagg Dah-nah stod lutad över när de båda äldre steg in över tröskeln. Det fanns bara ett rum, och endast två möbler. Den ena var vaggan, och det andra var ett högt skåp som förmodligen var ett skafferi. Det fanns inga sovplatser, inte ens hängmattor. Den lille brodern låg på en tunn matta av flätat gräs, och han var naken förutom ett litet höftskynke av tyg.

– *Nuenda, eical parendon neor*, sa Fay-nah och lutade sig över vaggan för att kyssa barnets panna.

Han jollrade lite och sträckte upp sina späda armar mot storasystemns ansikte. Fay-nah log brett och lyfte upp honom i sin famn.

– Är han inte söt? strålade hon mot Moira.

– Mycket, sa människoflickan ärligt och log mot den lille.

Visst var han söt, men på ett märkligt vis. Moira hade vant sig vid stjärnögonen och de vuxna individernas långa gracila lemmar, men hon var inte beredd att se dem på ett spädbarn. Pojken var ganska klen byggd, utan den knubbighet som människobarn har. Han hade raka ben, det kunde hon se trots att han blev buren. De små ögonen glittrade, mer likt ekorrögon än något annat under den höga pannan, och han var i stort sett flintskallig förutom ett par små fjun högst upp på huvudet. Olikt Fay-nah och Dah-nah var hans hud inte blå, utan vit. Han liknade en liten spröd porslinsdocka, likt dem som Moira hade sett på marknaden i Enasos.

– Han heter Sendar, sa Fay-nah förtjust. Hälsa på honom.

Moira sträckte fram handen, och det gick som en stöt genom henne när Sendar tog ett fast grepp om hennes finger. Han log brett mot henne, ett spädbarns tandlösa leende.

Alldeles som ett människobarn, tänkte hon.

– Tycker du om barn? frågade Fay-nah nyfiket.

– Ja, det gör jag väl, svarade Moira utan att kunna ta ögonen från lille Sendar. Jag har inte känt så många.

– Har du inga småsyskon? pep Dah-nah från andra änden av vaggan.

Moira skakade på huvudet och suckade lite.

– Nej, svarade hon. Bara Mattias. Han är 17.

– Precis som jag då, smålog Fay-nah. Ingen fara Moira. Om bror din får barn så kan du hjälpa honom att se till dem. De blir som småsyskon.

– Det kommer nog att dröja, sa Moira och strök Sendar försiktigt över kinden. När jag lämnade Pellira så hade han inte ens en fästeflicka att kalla sin...

Hon tystnade. Hur länge sen var det egentligen som hon smög ut från huset på Hattkullen mitt i natten? Det kändes som år, men det kunde inte vara mer än två månader.

– Jag ska snart gå ihop med någon, sa Dah-nah glatt och slängde bak sitt tunna fina silverhår.

– Åja, påpekade hennes syster spydigt, nog är det ett bra tag kvar innan *modin* ger dig tillåtelse att gå ut. Du som inte ens kan hålla dig i Namadis dal.

– Är det så den här byn kallas? frågade Moira och såg upp från barnet. Namadi?

– Ja, nickade Fay-nah och tänkte efter en liten stund. Det betyder ungefär... ”berg” på ert språk.

Hon skrattade till.

– Våra ärade förfäder hade väl inte så värst mycket fantasi när det gällde namn, skulle jag tro, flinade hon.

Moira kunde inte låta bli att skratta hon också. Fay-nah kramade om Sendar och la sedan ner honom i hans vagg igen.

– Kanske du har lust att se hela byn? frågade hon. Den är inte så märkvärdig, men i alla fall...

– Hemskt gärna, sa Moira glatt. Jag vill veta allt.

– Åh, det finns så mycket att veta om Namadi, så man kan inte veta allt, sa Dah-nah ivrigt. Men vi kan visa...

– Nej, sa Fay-nah strängt. Jag visar. Du har saker att göra, och det vet du. Du får stanna här och vakta Sendar, och när *modin* kommer så får du fråga henne om lov. Någon gång ska det väl fastna i huvudet på dig.

Dah-nah fnös bara till svar och såg trumpen ut, men hon sa ingenting, och Moira blev utföst ur huset tillsammans med Fay-nah. Hon följde eyiden, som tydligen kände till alla av byns historier.

– Vi har levt ostörda här i generationer, sa hon belåtet. Så länge att människorna på andra sidan Klippasset tror att vi inte längre finns.

– Ni har försvunnit in i sagor och sånger, sa Moira och suckade drömmande när hon mindes alla Mattias’ berättelser.

Fay-nah log.

– Ja, sa hon när de stilla promenerade längs en upptrampad väg upp mot byns medelpunkt. Vi glöms bort. Vi lämnas ifred. Det är så vi vill ha det. Inget stoj och spring, inga förföljelser. Ingen slakt.

Hon fick något sorgset i ögonen.

– Har du hört om Slakten? frågade hon tyst Moira, som nickade.

Jo, självklart hade hon hört om den. Den mörkaste sagan som Mattias hade att berätta. För många år sedan, hundratals, hade människor börjat förfölja eyider. Ingen visste riktigt varför, men sagan berättade om krig och blod, och alla som hade stupat. Detta blod hade mest varit gyllene, eyiderna hade legat i underläge. Folket utan vapen, utan lust att döda.

Skaparens triumf, som Mattias hade sagt.

Han hade aldrig tyckt om att prata om den stora Slakten.

– Efter allt var över så bestämde vi oss var att inte lämna Namadi, sa Fay-nah sakta. Det blev enklare så, för oss alla. Människor glömmes så lätt, och själva ville vi aldrig minnas vad som hade hänt. Vi återgick till att vara det vi alltid har varit. Lugna.

– Är Namadi eyidernas enda fristad? frågade Moira.

– Den enda vi säkert vet något om, blev svaret. Eftersom vi aldrig lämnar

dalen så får vi sällan nyheter om något annat. Men det går rykten om... en till. Du förstår, för sisådär en fem-sex generationer sedan så hände något som... förändrade saken.

Framför dem låg nu en öppen plats, och värmen från en enorm dånande brasa slog emot dem likt en våg. Runt brasan satt större delen av Namadis eyider och höll på med sina egna sysslor. Några vävde korgar, andra täljde flöjter. En bit bort, i skuggorna mellan husen, satt ett antal gamla kvinnor och arbetade i lera. Föremålen de höll på med var små och syntes knappt i kvinnornas kupade händer, men Moira var alldeles för uppslukad av Fay-nahs berättelse för att bry sig så mycket om det.

– Vad var det som hände? frågade hon.

– En grupp ungdomar kom i strid med de andra, fortsatte Fay-nah enkelt. De ifrågasatte, rebellerade mot Ledaren. Det pågick länge, och tillslut gjorde en kvinna i deras grupp något som var absolut oförlåtligt.

– Vad gjorde hon?

– Hon tog en människa till fästepojke. Och hon gifte sig med honom.

Moira tappade fullständigt hakan.

– Är... är det ens möjligt? undrade hon. Jag menar, en helt annan art...

– Ingen trodde någonsin att det skulle fungera, sa Fay-nah långsamt. Men det gjorde det, på något vis. Kvinnan blev havande, trots att det borde vara omöjligt. Ledaren rasade, och tillslut skickade han bort henne. Han fördrev henne från Familjen. En bastard som det barnet skulle bli kunde inte få stanna och fläcka ner Namadi, sa han. Vid det laget hade kvinnan gett upp. Hon flyttade härifrån, med man och allt, och många av rebellerna följde henne. Vi hörde aldrig av dem igen. Men det sägs att de har bildat en egen familj bortom bergen. Kanske deras ättlingar fortfarande lever kvar där.

Fay-nah flinade brett, och Moira log lite.

– Det skulle vara spännande att träffa någon av dem någon gång, sa hon.

Det var en överväldigande kraft, så mäktig att den nästan kvävde henne. Det var styrka, en massiv våg av energi som omslöt henne fullständigt. Moira höll upp sin hand framför sig och såg hur tunna dimmor av violett ljus sakta rörde sig runt dem. Dimmorna smekte lätt hennes hud, som slöjor av fint silke, och Moira log i sömnen. De var vackra, de där dimmorna, och de luktade av rosor och dyra kryddor. Erions parfym.

– Erion, jag hade en så konstig dröm... mumlade Moira och sträckte ut handen för att röra vid honom. Det var eyider där, och du var försvunnen... Vart gick du?

Jag var aldrig borta, min älskade. Jag är alltid här...

Moira kände att han var nära, visste med hela sitt väsen att hur luften runt

henne hade hans doft. Hans hud var mot hennes, och de var tillsammans igen. Nej, de hade aldrig varit ifrån varandra. Det hade bara varit en dröm, allting var bara... Sedan bleknade bilden av lordens ansikte, och Moira var ensam.

Hon vaknade mitt i en snyftning och märkte att hennes ögon var fuktiga av tårar. En god stund låg hon bara och grät i hängmattan som var hennes sovplats i Fay-nahs hus, och sedan satte hon sig upp. Hon var för trött för att sörja. I tre dagar, lika länge som hon hade varit i Namadi, hade Moira gråtit sig till sömns varje natt. Hon hade hulkat och snyftat så länge att hon nästan skämdes, men det var så svårt att sluta. Fay-nah och hennes familj var rara och tålmodiga med henne, hade alltid ett vänligt ord till övers för att trösta ifall det behövdes. När Moira först hade erbjudit sig att arbeta för mat och husrum hade de slagit ut med armarna i ren vägran. Fay-nahs mor, en långrest eyidinna med alldeles snö vitt hår, hade brustit ut i en lång harang på emgah innan hon lugnade ner sig och sa att det kunde de då rakt inte ta emot. Så Moira gick i stort sett sysslolös numera. Hon hade mycket tid att tänka, kanske för mycket. Hennes tankar handlade numera ständigt om kriget mellan Rosendalen och eldfolket. Hon visste ingenting om det, och det gjorde henne nästan vansinnig. Var Erion död, eller levde han? Hur var det med Charlotte? Och drottning Sinala? Åtminstone Erion måste leva, jo det måste han. Det gjorde han. Och han skulle komma efter henne snart, det var självklart. De var förlovade, de skulle gifta sig. Så då måste han fortfarande vara vid liv. Moira avskydde sina drömmar. Nej, det var inte rätt ord. Hon avskydde att vakna ur sina drömmar. Där kunde hon få någon slags ro från allting, och hon kunde samla sina tankar. Allting var enkelt och rätt, och hon hade aldrig lämnat Erion. Dessa drömmar var inte lika levande som de hon hade haft tidigare, men det var inte långt ifrån. Drömmarna om död och förtvivlan hade varit alldeles för starka för att ens kallas drömmar. Moira hade börjat se dem som syner, vilket någon del av henne tyckte var fånigt. Syner var för andra människor, välsignade av Irotsih. Moira hade inga syner, bara mardrömmar.

Kanske jag håller på att bli galen? tänkte hon när hon svängde benen över kanten på hängmattan och nästan ilsket torkade bort tårarna ur ögonen. Irotsih, jag önskar att det kunde vara så. Kanske det skulle göra saken lättare.

Det var redan gryning, och ingen mening med att försöka sova längre. Ljudet av skratt och röster som pratade på emgah hördes från medelpunkten, och det doftade härligt av mat. Så Moira klev upp och började leta efter sina kläder. Innan hon hade lämnat Rosendalen så hade Erion låtit sy upp en vandringsdräkt åt henne. Den bestod av en långärmad ljusgrön tröja, ett brynjeliknande mörkare överplagg, samt gröna byxor och stövlar i mjukt läder. Det var nu alldeles för varmt för undertröjan, så Moira tog bara på

sig överplagget, som var skuret så att en triangel av tyg hängde ner över vänstra låret. Sedan satte hon upp håret i en svans bak i nacken, och ruskade försiktigt Tias vaken. Han burrade upp sin fjäderskrud och kraxade en hes morgonhälsning.

– God morgon, sa Moira och log ömt. Jag antar att du inte drömde någonting inatt? Nej, det är väl bara jag, kan jag tänka mig... Är du hungrig?

Han kraxade igen, och Moira kunde inte låta bli att skratta högt. Det var något lugnande med Tias. Hon hade en känsla av att han talade med en, även fast de inte kunde utbyta exakta ord, och att han gav tröst. Han var hennes förtroende. Hennes vän.

– Kom nu, raring, sa Moira och satte honom på sin axel. Vi går och äter frukost, och sedan går vi på en promenad. Luften känns lättare att andas i bergen.

Han protesterade inte, så hon tog med honom ut. Byn var fylld av ljud och röster, och Moira suckade lite. Hon trivdes faktiskt i Namadi. Det var ett helt annat tempo än hemma. Eftersom eyiderna inte sov på nätterna så fanns det alltid massor av tid, och ingen stressade med något. Det var som att vara hos Irotsih. Moira började vissla när hon i sakta mak vandrade upp mot mittpunkten. Det var liv och rörelse överallt, och ljud från flöjter och sång hördes över hela byn. Sångerna var på emgah, melodier som Fay-nah sa handlade om frid och vänskap med naturen. Moira kände redan till ett par av orden, och hon nynnade med i melodin när hon kom närmare.

– Nämen, se vem som har vaknat! utropade Fay-nah glatt och tog några dansande steg fram till Moira. Ni är tidigt uppe.

– *Nuenda Fay-nah*, hälsade Moira, stolt över att kunna säga något på eyidens eget språk, och hon log lite. Jag vet. Jag hade en mardröm... eller något åt det håller i alla fall.

Fay-nahs panna rynkades, och hon la armarna i kors.

– Fortfarande? sa hon medlidande. Stackare. Vi får ta med dig till mormor idag. Hon kan säkert ge dig något så att du får sova.

– Tror du? Irotsih ska veta att jag behöver det...

De började röra sig mot det frukostbord som stod uppdukat intill den aldrig slocknande elden. Dessa mardrömmar gav alltid Moira en fruktansvärd aptit, och hon nappade åt sig en brödbit som hon började tugga på medan hon tog annan mat. Brödet var alldeles nybakat och doftade av koriander och honung. Fay-nah började plocka åt sig av de olika rätterna på ett stort rabarberblad, och Moira var inte sen att följa henne. Där fanns härlig korngröt i stora träskålar, och små kannor med gyllene sirap att hälla över. På ett stort träfat låg högar med pannkakor, och till dem serverades sylt på bär och stora klumpar råsocker från betorna som växte i dalen.

– Vad för slags dröm var det? frågade Fay-nah när de satte sig lutade mot

en husvägg för att äta sin frukost.

– Den jag alltid har, sa Moira och ryckte på axlarna. Att jag aldrig lämnade Rosendalen, att det inte blev krig, och att jag fick stanna hos Erion.

– Jag förstår inte hur det skulle kunna vara en mardröm, *fandin*, sa Fay-nah och flinade brett. Jag tycker att det låter riktigt trevligt.

– Åh, det är trevligt, log Moira och höll upp en pannkaksbit framför Tias' näbb. Men det är något annat också, som jag inte riktigt kan förklara. Det är som... som en kraft som finns inom mig men som jag inte kan kontrollera. Den bara... är. Och den är så tydlig att minnet av den stannar kvar efter att jag har vaknat.

– Låter som något undermedvetet ifall du frågar mig, sa eyiden och tuggade långsamt på sin gröt. Kanske kärleken till Erion förvandlas till en hemlig kraft i ditt huvud när du sover. Och den stannar kvar sedan också, men då är den kärlek igen.

Moira suckade. Det lät rimligt, på något konstigt sätt. Men ändå inte. I drömmen hade hon nämligen bara varit sig själv till hälften. Den andra delen hade ett ansikte som än så länge låg i skugga.

•••••

Efter frukosten promenerade de till Fay-nahs mormors hus. Det var lite mindre än det genomsnittliga Namadihyddan, och dörren var prydd av en kvadrerade cirkel.

– Mormor pratar inte så bra *tekilahr* längre, förklarade Fay-nah när hon knackade på dörren. Hon är gammal nu. Har koncentrerat sig på sina mediciner för länge. Men jag tolkar för er, så oroa dig inte.

Moira nickade, och så öppnades plötsligt dörren. En eyidinna med hud som torkade blekta blomblad stod i öppningen. Hon var en äldre kopia av Fay-nah, och hennes leende var varmt och vänligt när hon fick se sin dotterdotter. Men när blicken föll på Moira rynkade hon sin fåriga panna.

– *Nuenda adermodin*, sa Fay-nah artigt. *Ties lambar Moira, ties fandin de tekilahr neor, calamind emedin de ansira siela-koh Tias...*

Här slutade Fay-nah att tala. Hennes mormor tittade uppmärksamt på Moira, som skruvade lite på sig under den gamlas blick.

– Fay-nah, vad var det du sa till henne? frågade hon lågt ur ena mungipan.

– Jag berättade vem du och Tias var, sa hennes vän lugnt. Jag antar att...

– *Farehnd nomendor, ties lambar sol...* mumlade mormodern och log osäkert mot Moira. *Ties neihda etald...*

Moira tittade osäkert på Fay-nah, som med rynkad panna betraktade den gamla.

– *Adermodin, narvas...* började hon, men oldmodern verkade inte lyssna.

– *Ne oaror no solar, calamind ne aveanar kord sol lomendon charona*, sa hon med något ivrigt i sin spruckna röst.

– Vad säger hon? ville Moira veta.

Fay-nah hade blivit mycket blek, och hon skakade upprepande på huvudet.

– Kom Moira, sa hon och tog ett fast grepp om sin människoväns arm. Vi ska gå nu.

Moira hann inte protestera förrän eyiden hade dragit henne ut ur huset och smällt igen dörren efter sig. Hon såg orolig och nervös ut, som om mormoderns ord hade skrämmt henne på något vis.

– Det är inte möjligt... muttrade hon om och om igen. Inte möjligt, inte möjligt...

– Fay-nah, vad är det du pratar om? undrade Moira högt. Vad sa hon? Varför är du så upprörd?

Fay-nah förde handen till sin panna och stönade något på emgah.

– Åh Moira, jag vet inte, sa hon lågt. Kanske det bara är ångorna från alla mormors brygder som har påverkat henne... Men du förstår... nej. Kom, jag ska visa dig.

.....

Moira hade sett grottorna tidigare, de var ibland de första saker som hennes nya vänner hade visat henne. Grottorna var, precis som namnet sa, stora hål i berget, gömda bakom en dold ingång i form av ett till synes orubbligt stenblock. Men Fay-nah visste bättre. Med hjälp av en lång träkäpp och ett par eyider kunde stenblocket flyttas och avslöja ingången till en bred tunnel. Den ledde ut till en jättelik grotta, med plats för alla Namadis eyider. Det var stället som användes för vintervilan, den som Fay-nah kallade Nedstigningen. Platsen där de spenderade de kalla årstiderna, försjunkna i ljuva drömmar om våren och värmens återkomst. På väggarna i tunneln och större delen av grottan fanns bilder. De var mycket gamla, och ditmålade av förfäderna för länge sedan. För det mesta var de flagnande porträtt av eyider, blygt leende och med blomsterkransar om huvudet, eyider som böjde sig ner för att samtala med olika djur, eyider som dansade runt en brasa under stjärnornas sken. Men så fanns det en bild som var annorlunda. Först och främst var den bättre omhändertagen än de övriga, dess linjer och färger var omgjorda flera gånger, utan att för den skull avvika från den tidigare bilden. Den här målningen skulle inte få falla sönder i glömska, det var tydligt. Sedan så fanns det en annan skillnad. Den här bilden föreställde en människa, en kvinna.

Hennes leende var inte blygt, utan stort och brett. Det vilda håret stod som en sky kring hennes ansikte, likt glorian på något av Irotsihs helgon, och hennes armar låg korsade över bröstet i en beskyddande gest. Under bilden var ett par emgahnska tecken inristade, tydligt ifyllda av svart färg. Fay-nah blev stående framför bilden, som var alldeles utanför tunnelingången, stirrade på den som om hon letade efter något.

– Vad pratade du om, en profetia? sa Moira, och hennes röst lät andfådd efter språng- marschen upp i bergen.

– Det var något en vis kvinna förutspådde efter att vi hade fått fristad här i Namadi, sa Fay-nah och vände sig med en suck från bilden. Det var en historia om en mänsklig kvinna som skulle hjälpa oss eyider tillbaka ut igen. Ut i Taran-Zell. En slags befriare. Du ser dessa märken?

Hon pekade på emgahtecknen under bilden. Moira nickade.

– De betyder: ”*ties neihda etald, ties Takena, rekavhen de Namadi*”. ”Den utvalde enda, Väktaren, Namadis bevarare”.

– *Ties neihda etald*... mumlade Moira. Var det inte något sådant som din mormor sa?

– Jo, det var ett direkt citat, nickade Fay-nah. Hon sa även att hon hade hört om dig, och att hon visste att du skulle komma.

Moira flinade.

– Jag måste verkligen lära mig emgah, suckade hon. Det är precis som Dah-nah sa, det blir roligare ifall jag gör det. Vad menar du, tror din mormor att jag är någon utvald från eyidiska sägner?

– Det verkar faktiskt inte bättre. Och min mormor är en mycket vis kvinna, upplärd till att veta sådana saker...

– Vänta lite nu... Tror du också det, Fay-nah?

Moiras panna rynkades lätt, och hon la armarna i kors. När hon märkte hur lik den gesten gjorde henne kvinnan på bilden tog hon ner dem igen, men den förbryllade minen försvann inte ur hennes ansikte. Fay-nah såg faktiskt lite skyldig ut.

– Jag vet faktiskt inte, Moira, sa hon med ärlighet i rösten. Du är ju människa...

– Tänker du hålla det emot mig nu? frågade Moira, och hennes blågrå ögon smalnade något.

– Jag bara påpekar fakta, sa Fay-nah lugnt. Jag dömer ingen. Det är bara så det är. Du är den första människan som har blivit inbjuden till Namadi på århundraden, och det är faktiskt ganska så speciellt.

– Så bara därför är det meningen att jag ska rädda en hel by? Vad berättar profetian?

Det sista ordet sa Moira med visst förakt, och hon satte sig ner med benen i kors bredvid bilden medan hon började stryka Tias över ryggen. Det var en

rent reflexmässig handling, och den lugnade henne lite. Fay-nah suckade och satte sig bredvid henne.

– Den är så gammal, och historier ändras med tiden, sa hon stilla. Men den går något i stil med: ”hon ska finna det som var förlorat, ena de Blåhudade i kampen mot ondskan, och hon ska förena dem med *tekilahr*”.

– Och det var allt? En mycket ofullständig profetia, om du frågar mig.

Moira slöt ögonen och lutade sig tillbaka mot stenen. Hennes händer föll ner längs med sidorna, vilket fick Tias att hoppa upp på hennes axel i jakt på något annat att göra. Han fick syn på en gräshoppa, en mycket retsam sådan, och han började ivrigt picka i mossan vid Moiras öra för att få tag på den. Hon lät honom hållas, och tittade på Fay-nah genom halvöppna ögonlock.

– Nej, det var inte allt, sa eyiden. Det finns mer. Det... det står att den utvalda kommer att...

– Vad?

Fay-nah suckade tungt. Nu fanns det ingen återvändo.

– Det står att hon kommer döda sin käraste, den hon förr älskade av hela sitt hjärta kommer att dö för hennes ursinne.

Moira kunde bara stirra på henne, och sedan brast hon i skratt.

– Nu vet jag att det måste vara någon annan, sa hon leende. Jag skulle aldrig kunna... döda Erion, oavsett hur arg jag var eller vad han hade gjort.

Tias hade nu nästan fått tag i gräshoppan. Han kraxade, högt och upphetsat. Gräshoppor var en delikatess, och den här var särdeles stor. En hel måltid, om han inte hade alldeles fel. Fast det kanske skulle göra det hela lite enklare ifall hans matte kunde hjälpa honom att riva bort mossan som krypet gömde sig bakom. Klor i all ära, men just vid såna här tillfällen var fingrar oslagbara. Moira suckade, som om hon kunde läsa hans tankar, men hon log också.

– Ja ja, jag kan väl ge dig ett handtag då, muttrade hon lågt och började försiktigt ta sönder den tjocka mossan.

– Jag kan bara inte förstå hur mormor kunde få för sig något sådant, sa Fay-nah och sträckte lojt ut sig i det skugglagda gräset. Jag menar, hon har haft sina infall förr, men...

Hon avbröt sig själv efter en titt på Moiras ansikte. Det hade i en blink förlorat alls sin färg, och hon stirrade utan att blinka på den före detta mosstäckta stenen. Fay-nah satte sig upp och betraktade kisande målningen som hade varit dold under mossan. Sedan flämtade hon till och satte handen för munnen.

– Jag... jag antar att vi nu vet var hon fick det ifrån, sa Moira hest och blev tvungen att stödja sig vid klippan. Tias...

Från stenhällen stirrade en fågel tillbaka på henne med svartfärgade ögon. Färgen på dess fjäderdräkt hade bleknat med tiden, men arten var ändå

inte att missta sig på. En skata. Det var ingen tvekan om saken. Tias tittade upp, belåtet tuggande på gräshoppan, när Moira viskade hans namn. Han undersökte bilden en liten stund, och sedan hoppade han obekymrat fram till henne. Hon la automatiskt sin hand på hans rygg.

– Jag har aldrig sett den här delen av den utvaldas bild förr, mumlade Fay-nah. Aldrig. Och alla dessa gånger som jag har varit här, sjutton vintrar, utan att veta...

– Den var dold under mossan, viskade Moira. Tias... han hittade den. Löjligt, inte sant? Ett sammanträffande...

Hon kände sig väldigt torr i munnen, och en känsla av illamående spred sig hastigt i magen. Ja, ett sammanträffande, det måste det vara. För om det inte var det, så var hon menad att... döda... Erion.

– Det var en dum profetia i alla fall, sa Fay-nah i ett försök att låta glattig. En fånig historia, påhittat av gamla kärringar utan något bättre för sig.

– Jo, sa Moira och betraktade skatan på stenen. Dumt... För... för jag ska väl inte... Jag menar, varför skulle jag...

– Precis, sa eyiden bestämt. En dum profetia. Obetydlig. Jag råder dig till att glömma den.

Hon tog upp en näve mossa och täckte skatan igen. Det fungerade nästan helt, och bara de sotsvarta ögonen syntes. De stirrade rakt på Moira, som om de anklagade henne för ett brott som hon ännu inte hade begått. Hennes huvud kändes tomt, en väldigt behaglig känsla. Moira trodde inte på profetior, lika lite som hon trodde att hon kunde drömma syner. Men så var det den här bilden... Det var ett tecken på något i hennes direkta närhet, på den varelse som hon riktade all sin kärlek mot. På Tias. Bilden talade till henne, och någon del av henne kunde känna dess makt. De emgahnska tecknen brann mot henne ur stenen, stack henne i ögonen.

– Det kan inte vara sant, eller hur Fay-nah? frågade Moira med svag röst. Jag... skulle aldrig kunna döda honom, inte ens om mitt eget liv berodde på det. Jag älskar honom för högt, och jag kommer alltid att göra det.

Hon var så säker på sina ord, för i denna stund var de sanning. Den enda sanning hon kände till. Att hata Erion så starkt att vilja se honom död... Nej, det låg utanför hennes begreppsvärld. Fay-nah nickade allvarligt och strök Moira lätt över håret.

– Jag vet, mumlade hon. Bry dig inte om det, *fandin*.

Och hon sköt undan sina egna tankar.

Kanske inte du skulle kunna rädda ditt liv genom att ta hans, min konstiga lilla människovän. Men kanske du skulle göra det för Namadi.